

EGLUTĖ

1969 gruodis

▲ eglutė ▲

1969 gruodis

TURINYS

- 3 KALĖDOS, KALĖDOS, giesmė
- 4 KŪČIOS, Pušėlė
- 8 BATELIAI, A. Baronas
- 9 ŠYPSNIUKAI
- 10 VĖŽLIUKO STORULIUKO KALĖDOS
- 11 PRIEŠ IR PO, A. Spyruoklis
- 12 LAIŠKAS ŽIRAFAI, Linutė
- 13 MIELAS PUPUTI
- 14 AR ŽINAI...
- 15 TRUPUTĮ PAGALVOK
- 16 GEROJI PUŠIS, Legenda
- 19 BUMBULO GALVOSŪKIS
- 20 KĄ EGLUTĖ SUGALVOJO, A. Akinaitė
- 25 LENKTYNĖS, R. Jotvingytė
- 26 NEKLAUŽADA ARKLYS, R. Ivaškaitė
- 28 MŪSŲ KŪRYBA
- 29 "EGLUTĖS" ŠVENTĖ ČIKAGOJE
- 30 1969 m. "EGLUTĖS" TURINYS
- 32 PAVEIKSLŲ PARODA

PIEŠINIAI

- P. Jurkus — viršelis
- E. Muliolienė — 3, 4, 5, 6, 7, 31
- K. Butvydaitė — 8
- D. Stončiūtė — 10, 15
- A. Čeponytė — 11
- S. O. Mikailaitė — 12, 13
- N. Banienė — 16, 17, 18
- A. Trinkūnas — 25
- R. Ivaškaitė — 26, 27

"Eglutė": laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuvė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.

"Eglutė" — "The Little Fir". Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription — \$5.00 yearly, single copy — .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

KALĖDOS, KALĖDOS

Kalėdos, ramiai jau prabilo varpai,
Padangėje girdis angelų lyg balsai.
Su džiaugsmu nepaprastu sveikinam rytą,
Ir kiekvieno linksmų akys nušvito.
Kalėdos! Kalėdos! jau prabilo varpai,
Padangėj, padangėj — angelų tai balsai.

Zemė buvo balta ir šalta. Nusilakstęs vėjas užtrenkė praviras duris, dar paklebeno langą ir nuslinko sniego kauburiais. Šventiškai nusiteikęs, pasikabino už kvepiančios pušies ir, nurimęs, stebėjo, kaip sniegulės leidosi žemyn.

Šiandien namuose didelis susigrūdimas. Kiekvienas turi ką nors paibaigti. Tėvelis su Kastyčiu baigia puošti eglutę. Simukas tvarko visas vaikų knygas, į knygynėlį dailiai sudėsto. Nežinia, kaip ten yra su tuo Kalėdų Seneliu, bet geriau, kad prieš Kalėdas viskas būtų tvarkoj.

Algiukas valo savo aksominį arkliuką — šukuoja, karčius lygina. Gal Kalėdų Seneliui reikės pagalbos sunkias roges patraukt. Gal stirniukai pavargs... Berniukas smarkiai pavaro šepečiu arkliukui per šoną — net vatos gabalas išlenda. Oi, kiek ašarų! Gerai, kad močiutė moka operacijas daryti. Arkliukas ir vėl sveikas, kelionei pasiruošęs.

Rimutė padeda mamytei Kūčių stalą ruošti. Žvanga plaunamos stiklinės, skamba lėkštės — didelės, mažos ir vidutinės. Iš stalčiaus kyšo baltutėlė staltiesė, kantriai laukdama savo eilės.

Iš virtuvės šokinėja skaniausi kvapai: kepinto svogūno, baravyko ir dar kažko. Mamytės rankos kvepia medumi ir citrina. Meduolį keps!

Visi bėga, visi skuba. Vaikai mina viens kitam ant kulnų, vis nespėdami. Margiukas rūpestingai uodegą saugo, kad ir jam nekliūtų! O katinėlis Murkis visai nesirodo. Dar ūsus kas primins!

Tik mažutė Narutė niekur nebėga, niekur neskuba. Ji sėdi ant aukštos kėdutės ir žiūri. Žiūri, kaip grybai ant stalo auga. Žiūri į didelę žuvį, įsikandusią žalią petruškos šakelę, kiaušinio ir citrinos gabaliukais apklostytą. Ir žuvis į ją žiūri... Oi!... Žiūri į spygliuotą ežiuką su raudonom, kaip vyšniukės akytėm.

Pagaliau niekas jau nebėga, niekas nebeskuba. Visi stovi aplink baltai apklotą stalą ir žiūri į žvakučių liepsneles. Tėvelis, rimtas ir aukštas, stovi stalo gale. Jis meldžiasi už gyvus ir mirusius gimines, už lietuvius tėvynėje ir Sibire, už visus žmones, visuose pasaulio kraštuose.

— Vaikai, — sako tėvelis, kiekvienam paduodamas paplotėlį, — šis yra šventas vakaras. Mes turime daryti, kaip Jėzulis darė. Turime visus mylėti, kaip Jis mylėjo. Va, štai paplotėlis su rūtos šakele. Jį atsiuntė Jūsų dėdė iš Lietuvos. O čia džiovintos gėlės iš Palestinos, iš Jėzaus žemės. Mums primins, kad visi žmonės broliai, kad visus Dievas myli.

Pasimeldus, visi susėda valgyti. Kokia skani žuvis ir grybai ir ežiukas. Saldus aguonų pienas ir raudonas kisielius.

— Tėtuk, ar Jėzulis tikrai buvo toks kaip mes?

— Toks pat, Simuk. Jo mamytė jį valgydino, prausė, migdė. Jis žaidė ir bėgiojo kaip visi vaikai.

— Ar jis kartais susipešdavo? — užklausė Kąstytis, kai ką prisimindamas.

— Kad jis niekados nepykdavo, ir peštis neturėjo ko, — paaiškino mama.

— Tai jis nebuvo visai toks pat kaip mes, — sumurmėjo Kąstytis.

— Ar šienas nugarėlės jam nedūrė? — norėjo žinoti Rimutė.

— Gal ir dūrė. Jis minkštos lovytės neturėjo...

— Aš jam savo duočiau! — siūlėsi Simukas.

— O aš pirštinaites, — įsiterpė Narutė, slysdama žemyn nuo kėdės pirštinaites atnešti.

— Lovytės ir pirštinių Jėzui jau nebereikia. Jis tik nori, kad mes visi būtume geri, — tarė mamytė.

— O dabar jau vėlu. Pagiedosime giesmę ir eisime gulti.

Lauke didelės baltos snaigės puošė žemę Kalėdų rytui. O viduj visi miegojo. Vaikai, tačiau, buvo tikri, kad prieš užmigdami jie girdėjo angelus giedant. Jei gerai įsiklausai, Kalėdų naktį angelų balsus girdi.

BATELIAI

Aloyzas Baronas

Tėveliukas ir mamytė
Man nupirko batelius.
Jais galiu lauke lakstyti,
Ir bažnyčion eit galiu.

Aš, nuėjęs į darželį,
Sutrepsėsiu bateliu.
Šoka meškos, šoka pelės,
Tai ir aš pašokt galiu.

ŠYPSNIUKAI

Senutė: Kodėl verki, mergyte? Juk Kalėdos visai netoli.

Mergaitė: Kad visi gaus Kalėdų atostogas, o aš ne!

Senutė: Kaip tai gali būt! Aš parašysiu laišką tavo mokytojai.

Mergaitė: Bet aš dar neinu į mokyklą!...

Dėdė: Tai ką šiomet duosi savo broliukui Kalėdoms?

Darius: Nežinau. Pernai jam daviau slogą.

Rimas buvo geras visą dieną, nes buvo Kalėdos. Bet vakare:

Mama: Kas nuėjo gult nepakabinęs rūbų?

Rimas: Turbūt Adomas...

Teta: Taip, Linute, čia kupranugario plaukų šepetukas.

Linutė: Ar tam kupranugariui nešalta?

Mama: Maryte, tavo kaliošai ne ant tų kojų užmauti!

Marytė: Bet, mamyte, kad aš kitų kojų neturiu.

Mokytoja: Jonuk, kurių dviejų dalykų būtinai reikia krikštui?

Jonukas: Vandens ir vaiko.

Kristutės malda:

— Prašau, Dievuli, sudėk visus vitaminus į tortus ir ledus.

Aš labai nemėgstu daržovių!

Linas: Man atrodo, kad vyrai neina į dangų!

Rimas: Kodėl?

Linas: Nes nemačiau nė vieno angelo su ūsais.

Tėvas: Kodėl tu neini į vaikų choro repeticijas? Juk Kalėdos čia pat, giesmių nemokėsi!

Garsas: Kad mokytojas moko giedoti dviem balsais, o aš tik vieną turiu...

Gediminas: Tėveli, nupirkim Kalėdų Seneliui lėktuvo bilietą.

Tėvas: Bet jis juk roges turi.

Gediminas: O jeigu tos stirnos paklys?... Aš nė vienos nemačiau prie mūsų namų...

Verkia vėžliukas:
— Aš negausiu dovanų,
nes per daug čia vandenų!

VĖŽLIUKO STORULIUKO KALĖDOS

Kalėdų Senis naras bus —
Jis labai gudrus žmogus!

PRIEŠ IR PO

Aleksandras Spyruoklis

**Prieš Kalėdas
mes visi
esame labai geri.**

**Dantis valom,
ir batus —
net po keturis kartus!**

**Prieš Kalėdas
iš kampų
žiūri daugelis akių...**

**Kas negeras,
sužinos —
dovanų nedovanos.**

**Po Kalėdų —
kaip manai,
Afrikoj geri vaikai???**

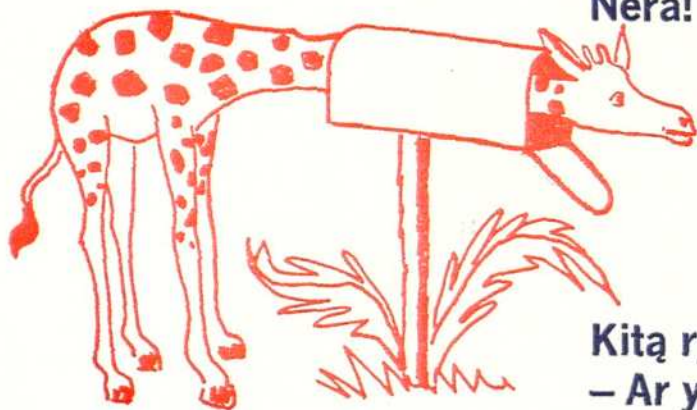
LAIŠKAS ŽIRAFAI

Linutė

Vieną rytą žirafa bėgo bėgo.

– Ar yra pašto?

Nėra!

Kitą rytą žirafa bėgo bėgo.

– Ar yra pašto?

Nėra!

Kalėdos be sniego! Kalėdos be pašto!

Trečią rytą žirafa bėgo bėgo.

– Ar yra pašto?

Yra!

– Žirafa, tau laiškas!

Parašyta:

Linksmų Kalėdų, žirafa!

PUPUTIS

Vieną rytą Puputis bėgo bėgo.

– Ar yra pašto?

Nėra!

Kitą rytą Puputis bėgo bėgo.

– Ar yra pašto?

Yra!

– Puputi, tau laiškas!

Parašyta:

Linksmų Naujų Metų, Puputi!

ŽIRAFĖ

MIELAS PUPUTI!

Man patiko vasara, bet ji greit praėjo. Aš daug žaidžiau. Dabar atėjo ruduo ir man reik eiti į mokyklą. Aš esu trečiam skyriuj. Aš skaitau "Eglutę" ir pirmiausia skaitau apie tave! Aš skaitau tavo laiškų dėžutę. Tu man labai patinki ir aš myliu tave.

*Sudiev, tavo draugas,
Vidas Matusevičius
Chicago, Ill.*

Aš atsiprašau, kad negalėjau atvažiuoti į tavo vaidinimą. Mano šeimoj niekas nevažiavo.

Aš skaitau "Eglutę" ir ji man patinka. Aš einu į lietuvišką mokyklą. Kartais mes ten irgi skaitom. Mano mokytoja yra ponია Valiulienė. Ji yra labai gera.

Vieną šeštadienį aš važiauvau į kitą mokyklą. Ten yra labai mažai žmonių. Man ši mokykla geriau patinka. Dabar turiu eit, tai sudiev!

*Daiva Kaunaitė, 9 m.
Chicago, Ill.*

Man labai patiko tavo raudonas švarkelis ir tavo uodegytė vaidinime. Tu labai gražiai atrodei. Aš laukiau, kad tu antrą kartą ateitum ant scenos, bet nesulaukiau. Tavo nosytė tikrai gražiai atrodė, nes ji blizgėjo. Atsakydamas į mano laišką, prašau parašyti, kada vėl atvažiuosi.

*Lauksiu atsakymo,
Asta Motusytė
Chicago, Ill.*

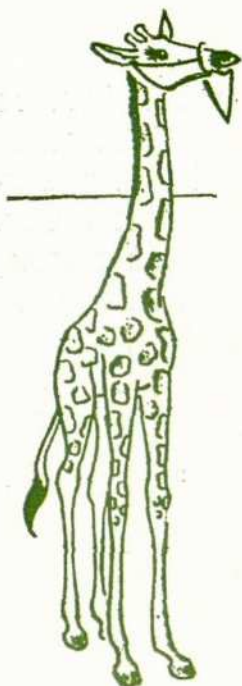
Mano tėvelis stato mums namą. Jis labai gerai moka statyti namus. Mano tėvelio vardas Kazys, o jo draugo vardas Juozas. Jis dirba labai toli, bet jis nedirba šeštadienį ir sekmadienį. Sekmadienį mes einam į bažnyčią. Man patinka padėti tėveliui.

*Rimas Česnauskas
Chicago, Ill.*

Brangūs draugai ir draugės,

Aš neinu į mokyklą bet kai ką žinau. Ką žinau, pasakysiu. Jums visiems ir Jūsų draugams linkiu šilčiausių Kalėdų. Kai šilta širdelėje, reiškia, kad ji linksmas. Ot!

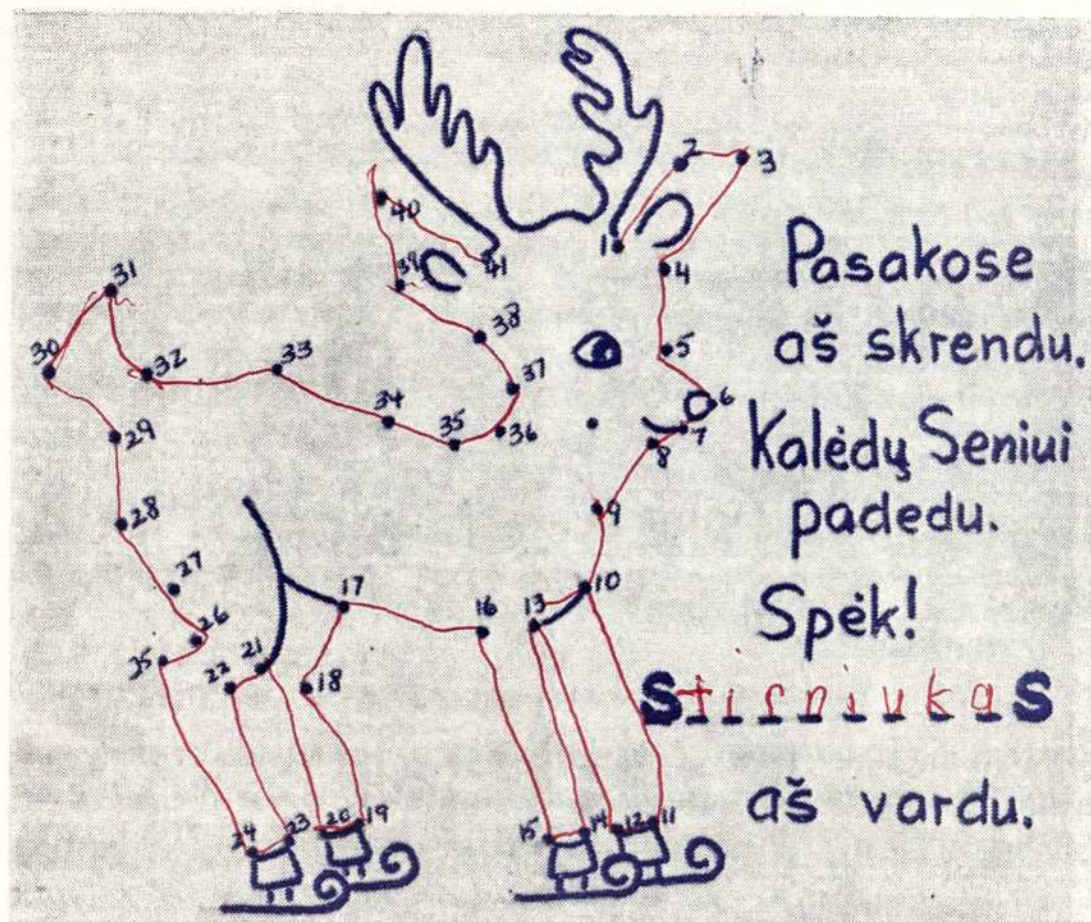
Jūsų
Puputis

AR ŽINAI . . .

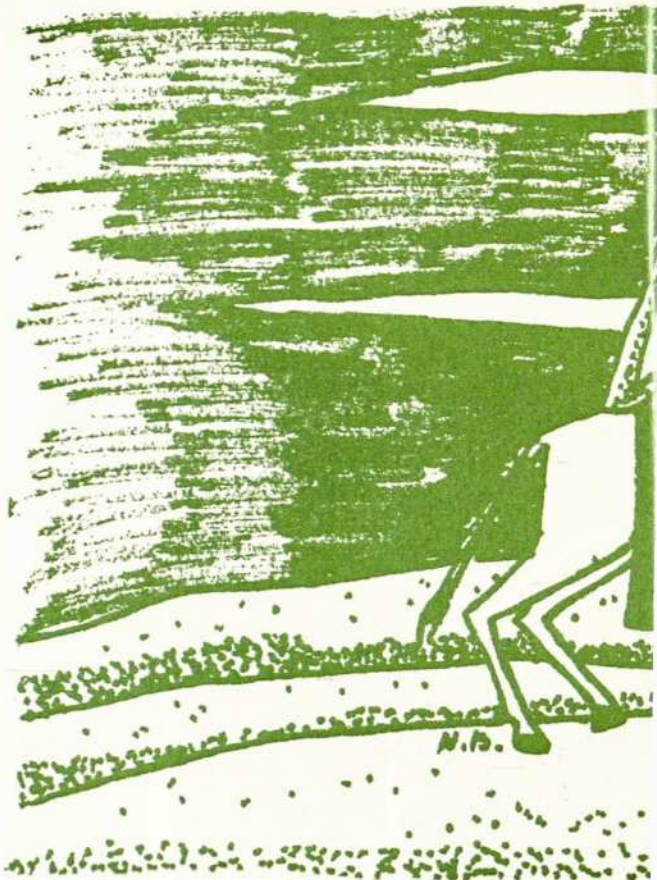
Apie žirafas?

- Žirafa yra pats aukščiausias gyvulys. Kaklas būna maždaug 6 pėdų ilgio, o visa žirafa kartais išauga ligi 18 pėdų aukščio.
- Žirafa turi septynis kaulus kakle, bet jos kaklas nelabai lankstus, nes tie kaulai tokie ilgi.
- Kai žirafa gimsta, ji jau būna virš 5 pėdų aukščio. Žirafos savo vaikus maitina pienu.
- Afrika yra žirafų gimtinė. Jos susiburia bandomis ir laikosi lygumose, kur yra lapuotų medžių. Žirafos minta lapais.
- Žirafos viršutinė lūpa ilgesnė už apatinę. Jos liežuvis kartais būna 18 colių ilgio.
- Žirafos turi mažus ragučius, dideles rudas akis, ir trumpus karčius. Jų kailis taškuotas — taškai rusvi su baltais dryžais tarpuose.
- Kadangi žirafų kojos labai plonos, jos negali plaukti. Kojos sulenda smėlin ir žirafa įklimpsta.
- Žirafa apsigina nuo priešų ragais, arba juos mušdama priešakinėmis kojom.
- Žirafos visai neturi balso, tad, triukšmo nekelia.

GEROJI PUŠIS

Legenda

Tamsi, baisi naktis atsigulė dykumoje, kur niekas neaugo, kur niekas nebėgiojo, kur niekas nečiulbėjo, — ir užmigo. Danguje nebuvo nė vienos žvaigždės. Ir mėnulis nesirodė — bijojo. Ta naktis tokia tamsi, tokia baisi, net užmigusi.

Dykumos smėlį pustė šaltas vėjas. Rūstus ir nedraugiškas jis. Bet nakties nepabudino ir dangaus nepajudino. Tik vienas sau užė ir vienas kaukė — lyg kažko laukė.

Ir dykuma ruošėsi užmigtį. Jai nesvarbu, kad vėjas siautė, tik kažkas vieną jos šoną mynė ir mynė. Ištyso ilga eilė pėdsakų — keistų pėdsakų — keturių kojų, ir dviejų kojų ir vienos kojos. Apvalūs pėdsakai, ir pailgi pėdsakai ir mažos duobutės šalia. Dėl tų pėdsakų dykuma negalėjo užmigusi...

Nešdami sunkias blakstienas ir nulinkusias galvas, beveik miegodami, jie ėjo, visi keturi. Asiliukas ėjo, nieko nesakydamas ir sustoti neprašydamas. Šalia ėjo vyras su lazda, atsidūsdamas ir kartais apsidairydamas. Naktis tokia tamsi, tokia baisi. Net miegodama ji sakė, kad kas nors tuoj bus, kažkas nutiks.

Moteris ant asiliuko švelnutėliai glostė mažytį vaikutį. Jis nebijojo tos nakties ir jis nesiklausė tos tylos. Jis miegojo. Miegojo lengvai — ne taip, kaip sunki naktis; kvėpavo lėtai — ne taip, kaip piktas vėjas.

Staiga sužalbavo kažkur toli! Blykst! Blykst! Blykst! Blykst! Keturios baisios ugnys. Ir sudundėjo kažkur dykumos pakrašty: dun-dun, dun-dun, dun-dun, dun-dun.

Tai ne žaibas ir ne griaustinis, žinojo naktis, bet nieko nesakė. Žinojo ir mėnulis, išlindęs žemėn pažiūrėt. Žinojo ir vyras su lazda, ir moteris. Gal žinojo ir mažutis kūdikėlis, bet niekas kitas nežinojo, ką jis žinojo.

Tie žaibai ir tie garsai — tai pikto norinčių karių šarvai, tai jų nepaprastai greitai arabiški arkliai! Vidunaktį juos išsiuntė karalius pavydus. Jis neramus — juk trys išminčiai iš rytų jam atnešė labai blogų žinių. Naujas karalius kažinkur yra! Gal bus paskelbta jo nauja valdžia!! Užtat kariai išjojo paslapčia, kardus pasikabinę.

Vyras su lazda, drebančia širdim, ragino pilką asiliuką. Jis kopė į nedidelį smėlio kalniuką. Ten, dykumos pradžioj, augo pušis. Ji buvo labai sena pušis. Kaip visos

pušys tais laikais, spyglius jau metė, nes žiema ateis. Vėjas ir smėlis seniai ją badė ir kamiene didelę skylę per šimtmečius padarė. Ten pasislėpė jie keturi — Jėzus, Marija, Juozapas, asilaitis — visi!

Pušies, ne tik kamienas didelis, didelė ir išmintis. Ji žemyn nuleido savo plačias šakas, kad ir beveik nuogas. Ji pridengė keleivius, nutiesdama juodą šešėlį prieš baisius ateivius.

Artyn, artyn joja kariai. Mėnesienoje rūstūs jų veidai! Jie žino šią dykumą skersai ir išilgai — užklups pabėgančius, suras tikrai! Bet ne. Nieko nesimato kelyje. Ir pėdsakų nebėr — tik vėjas, tik smėlis tebėr.

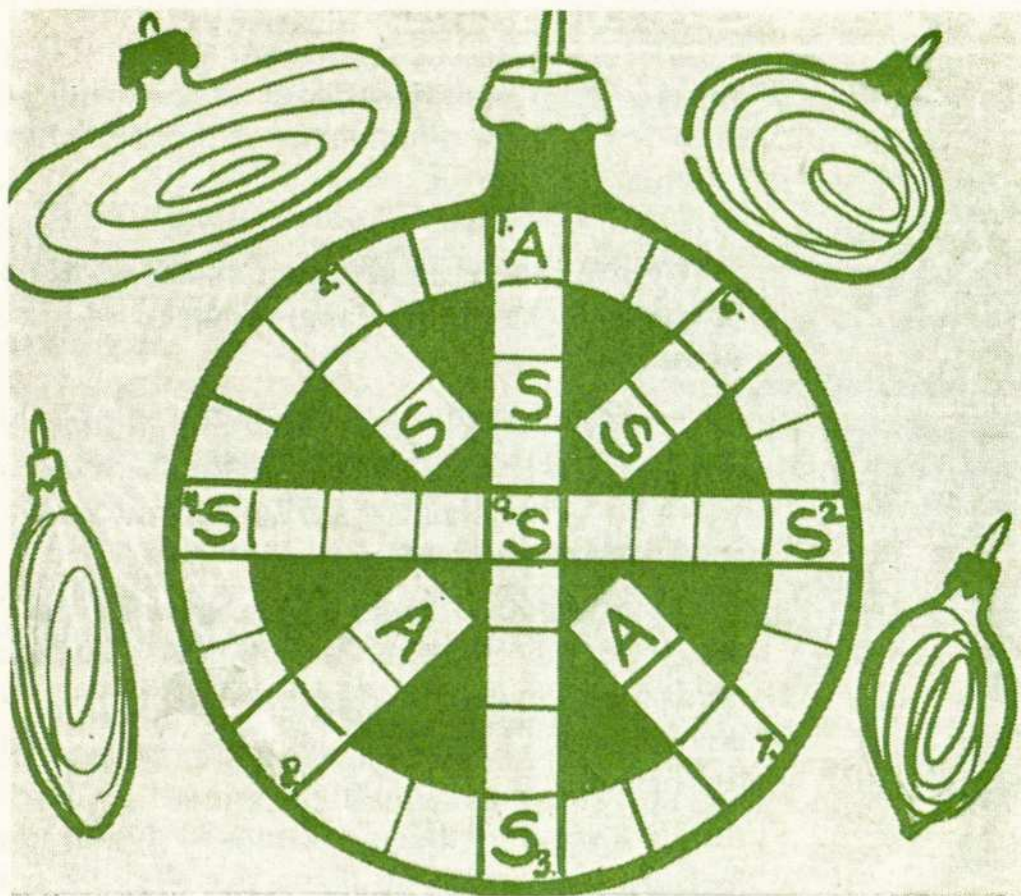

Nieko neradę, prajojo pušį ir pasuko vėl į kitą pusę. Dangus raudonuoja — aušra! Jei neras, ko ieško, kas bus tada!...

— Pušie, tu gera! Žaliuok visada! Smiltynuose augsi ir manęs sulauksi, praeinančio čia.

Tas, kuris pasakė žodžius, karalius žemėje bus — kada nors, kai kardų nei piktų veidų nebebus. O dabar, prapiovus pušies konkorežį, Dievo pirštų žymes randi.

BUMBULO GALVOSŪKIS

- A. Žodžiai įrašomi laikrodžio rodyklės kryptimi
1. Gyvena danguje, bet kartais pasirodo žmonėms.
 2. Didelis paukštis, kartais aru vadinamas.
 3. Apaštalo vardas prieš tai kai jis tapo Petras.
 4. Diena tokia yra, kai saulė šviečia.
- Žodžiai įrašomi, pradedant numeruotu langeliu, žemyn.
5. Kris vanduo iš debesų.
 6. Laikrodis tai darys, kai jį užsuksi.
- Žodžiai įrašomi, pradedant numeruotu langeliu, aukštyn.
7. Ne šita, bet kita.
 8. Tai ką visi nešiojam; kai įsipiaunam — skauda.
- Pačiam vidury:
4. Jūroj vanduo toks yra.
 9. Tėvo ir mamos vaikas, bet ne duktė.
- B. Tomas puošė sau eglutę ir prarado bumbuliuką.
Tomas ieško nususukęs, kur yra tas bumbuliukas.
1. A - S - S - - - S vidury, bumbulas užnugary!

KĄ EGLUTĖ SUGALVOJO

Ada Akinaitė

EGLUTĖ

Eglutė tupėjo už krūmo ir laukė berniukų. Kartais ji berniukų labai nemėgo — kaip šiandien!

— Zvimmmmm! — Nušvilpė sniego kamuolys ir pataikė Tomui į ausį.

— Ei — kas čia?! — suriko berniukas. Dairosi — bet nieko nėra.

Zvimmmmm! Tomo sniego gniūžtė pataikė į stulpą. Smarkiai supdamas plastikinį maišą su knygomis, jis ėjo tolyn, namo. Tomas Eglutės nematė ir jai buvo smagu, kad jis nematė.

Už kampo girdėjosi riksmas — lygiai kaip berniukų, pareinančių namo iš mokyklos. Girdėjosi ir keistas čezėjimas bėgančių kojų sniege — lygiai kaip berniukų paskutinę dieną prieš Kalėdų atostogas.

— Daugiau berniukų! — apsidžiaugė Eglutė. Ji jau buvo namie nuo pietų, nes darželio popiet nebuvo.

— Žinai, kodėl nėra darželio popiet, — sakydavo Eglutės sesuo Živilė. — Todėl, kad mokytoja turi pamiegot. Ji labai išvargsta ryte. Mūsų klasėj mes sėdim ir rašom, arba skaitom, o pas jus reikia šokt ir žaist ir viską. Mokytoja pavargsta!

Eglutė niekad nežinojo, ar Živilei tikėt ar netikėt. Živilė visad žinodavo atsakymus į visus klausimus. Tik Eglutė nežinojo, ar tie atsakymai tikri, ar ne.

Berniukai jau bėgo Eglutės gatve, šūkaudami ir mėtydamiesi sniegu. Bet Eglutė bijojo į juos mėtyti. Jie buvo didesni už Tomą, jos brolio draugą. Ir jų buvo daug.

Eglutė nuėjo vidun. Ji nenorėjo, kad kas sužinotų, ką ji daro už krūmo. Ji nusivilkė švarką ir pradėjo prakaituoti su bota, kai parėjo kiti.

Bum-bum-bum! Trikš-trakš-trakšt!
Dun-dun-dundu!

— Penki vaikai, o visas namas dreba, — sakydavo tėtis, kartais ištraukęs pypkę iš burnos, o kartais ją mušdamas į stalą.

— Mama!! — suriko Gytis, kaip niekas kitas negalėjo. — Kur mano raudonas švarkas? Šiandien Tomo gimtadienis, jis mane pakvietė.

— Žinai, kodėl Gytis gali taip garsiai šaukti? — juokėsi Živilė. — Atsimeni tą trimitą, kurį gavo pernai Kalėdoms?... Prarijo!

Perrišus plaukus nauju kaspinu, nes tas, kurį visą dieną nešiojo, jau paseno, Živilė nubėgo prie telefono.

— Bet tas trimitas, — didelis, — galvojo Eglutė. — Jis netilptų Gyčio pilve... O gal — juk Gytis gali suvalgyti tris gabalus torto per dvi minutes...

Eglutė išsiėmė savo žirklutes, didelį lapą popieriaus ir minkštų spalvotų popierėlių. Ji turėjo ką nors padaryti, bet nežinojo ką. Ji norėjo ką nors padaryti, bet nesugalvojo. Už dviejų dienų Kalėdos.

ŽIVILĖ

GYTIS

— Eglute, — patapnojo jai per petį Gytis, iš kažin kur atsiradęs, — sutvarkyk mano mašinas. Tau duosiu obuolį. Mama neleis pas Tomą eiti, jei ras. O aš dabar neturiu laiko.

Eglutė nenorėjo tvarkyt Gyčio žaislų. Bet ji nenorėjo sakyti ne.

— Eglute, ką man Tomui padovanot?

Eglutė išsižiojo. Gytis niekad neklausė jos patarimo.

— Man atrodo, kad jam patiktų tavo lenktynių mašina.

Tomas labai mėgo mašinų lenktynes. Jis nešiodavo tokį švarką, kaip lenktyniuotojas, ir visuose sąsiuviniuose pripaišydavo žemų mašinų su dideliais ratais.

— Gera mintis! — apsidžiaugė Gytis ir nubėgo supakuot dovaną.

Suskambėjo telefonas. Žinoma, Živilė atsakė, nes ji visą laiką prie telefono sėdėdavo.

— Živilei nereikia kambario, tik telefono būdelės, — juokdavosi Gytis. Bet Živilė jam nieko neatsakydavo, nes jis mažas berniukas ir nieko nesupranta.

— Mama, — sušuko Živilė, kad girdėtusi virtuvėje, — Giedrė skambina. Po pamokos ją pakvietė pasilikt vakarienės, ar gali?

Giedrė mokėsi čiuožti. Ne tik taip sau — pirmyn ir atgal, bet ledo baletą. Ji jau laimėjo premiją už čiuožimą. Eglutė žiūrėdavo į Giedrės nuotrauką mamos ir tėvelio kambary ir galvodavo:

GIEDRĖ

GINTARA

— Giedrė čiuožia, Gytis gražiai eilėraščius deklamuoja, kad ir nenorėdamas, Gintara daugiausia knygų perskaito, Živilė graži ir viską žino... O ką aš galiu?...

Eglutė turėjo ką nors padaryti Kalėdoms! Ji nusinešė savo popierį pas Gintarą, kuri, žinoma, skaitė.

— Nupaišyk man veidą. Aš nemoku.

— Palauk, tuojau. Būtinai turiu baigt šitą pasaką. Rytoj turiu gražint knygas į biblioteką.

Eglutė norėjo verkt. Ji nebandė ką nors padaryt. Pasiėmus lėlę, palindo po pianinu ir ten su ja kalbėjosi, kol buvo laikas gult.

Kai Eglutė atsikėlė rytą, ant lovos rado popierį, pripaišytų veidų. Ji greit apsirengė, pasiėmė žirklutes ir pradėjo dirbt. Dabar ji žinojo, ką darys!

Apačioj kažkas užė. Tikriausiai Gytis kili-mą valė didžiuoju siurbliu. Ir dar kažkokį eilėraščių deklamavo visa gerkle! Eglutė neliepė jam tylėt. Jai tik buvo labai juokinga.

Virtuvėj Živilė su Giedre indus plovė ir tvarkė. Mama jau turbūt buvo išėjusi į krautuvę apsipirkt. Eglutė nuėjo į virtuvę. Živilė jai padėjo atidaryt užsikimšusią klijų bonkute. Po karštu vandeniu pakišo. O Giedrė surado popierinių rankšluosčių kamščiui nušluostyt ir aplipusias žirklutes nuvalė.

— Žinai, kodėl prieš Kalėdas reikia švariai išvalyti?! — klausė Živilė. — Nes Kalėdų Senelis yra alergiškas dulkėms!

Eglutė žinojo, kas yra alergija, nes ją nuo pomidorų išberdavo. Bet ji nespėjo pagalvot, ar Kalėdų Senelis gali turėti alergiją, nes jos laukė darbas.

Kalėdų rytą, po pamaldų, visi bėgo prie eglutės, kur buvo sudėtos dovanos. Ant vienos didelės buvo užrašyta: **VISIEMS.**

— Ei — žiūrėkit į šitą! — suriko Gytis. — Atneškit žirkles, turėsim padalint į septynis gabalus!

Visi vaikai pribėgo pažiūrėt didelės dovanos. Tik Eglutė nebėgo.

Raudoname popieryje buvo įvyniotas paveikslas — visos šeimos. Veidai buvo iškirpti iš minkšto spalvoto popieriaus ir prilipinti ant dviejų suklijuotų lapų juodo ir balto popieriaus.

Veidai visokių spalvų, nes mes visi kitoki. O juoda ir balta reiškia, kad kartais jaučiamės juodai, o kartais baltai...

Mamytė pabučiavo Eglutę ir visi sustojo jai pagiedot. Kalėdos — Eglutės gimtadienis!

Visiems savo draugams ir draugėms

“EGLUTĖ” linki

gražiai praleisti Kalėdų šventes

ir prisiminti,

kad didžiausias džiaugsmas yra

kitą pradžiuginti.

LENKTYNĖS

Ritonė Jotvingytė

Sausas lapas — kiškiui baubas!
Žvairos akys pilnos siaubo —
išsigando, pašokėjo
ir nukūrė, tartum vėjas.

Lėkė, dūmė, kaip strėlė —
net rugienoje pelė
nesuprato, kas čia daros —
kodėl kiškiai kiškį vejas,
didesni ir mažesni,
kiek tik įkerta, visi
bent šešiese iš paskos
per atstumą uodegos...

Sėdos kiškė ant grumstuko,
nes širdis jos, tuk-tuk-tuku,
ir nusilpusiu balsu
tarė: — Aš jau negaliu!

Tuoj ir kiškis, išsisėmęs,
sunkiai ant lazdelės rėmės.
Akis vartė, ūsus statė:
Netikėtas rezultatas!

(Bus daugiau)

NEKLAUŽADA ARKLYS

Ritonė Ivaškaitė, 9 m.

Vieną sykį arklys Sartis paspruko iš ūkininko lauko.

— Gana jau man dirbti. Kiekvieną dieną — dirbt, dirbt, dirbt! Vis turiu nešioti ūkininko žmoną ir Joną ir Kristiną. Dabar aš galėsiu daryti ką noriu! — pasakė išdžiai Sartis ir išbėgo už miškų pas kaimynus.

— Dabar, — sako Sartis, — aš noriu būti. Nueisiu į kviečių lauką pažiūrėti, ar ten yra ko nors arkliui užkasti.

Surado Sartis grūdų ir pradėjo būti. Kai pasisotino, pradėjo žaisti. Jis rado padžiautus kaimynės baltinius. Pradėjo juos tasyti. Supykusi kaimynė išbėgo iš namo ir suriko:

— Tu nenaudėli, eik šalin nuo mano baltinių!

Sartis nubėgo prie kralikų tvartelio ir vėl pradėjo dūkti. Atėmė iš kralikų visas morkas, kopūstus ir šieną ir pats suėdė. Jis pridarė tiek daug bėdos, kad kaimynai pakvietė Sarčio šeimėninkus ir pasakė:

— Mes labai atsiprašom, bet Sartis mums daug bėdos pridarė.

— Nebijokit, mes jį sutvarkysim, — tarė jo šeimėninkas ir nuėjo Sarčio ieškoti.

— Sarti, Sarti! Sa-a-arti! — šaukė šeimėninkas, kol pagaliau surado.

Suradęs, prilupo jį.

Eina dabar ūkininkas su Sarčiu namo. Susitiko draugą. Nutarė šeimininkas su juo pakalbėti. Stovi ir laiko Sartį už virvės. Šeimininkas kalbėjo, kalbėjo, kalbėjo, kalbėjo, ir, pamiršęs, paleido Sarčio virvę iš rankos.

Sartis pasileido bėgti.

Ir ką jūs manot Sartis dabar padarė?

Ogi išoko į ežeriuką! Plaukiojo ir baidė žąsis ir antis. O tos — kad klykė, kad lakstė į visas puses! Pamatė kaimynė ir vėl labai supyko ant Sarčio.

Tuo metu atėjo tas ūkininkas ir klausia kaimynės:

— Ar matei mano Sartį?

— Taip, — atsakė kaimynė, — jis man ką tik išvaikė žąsis ir antis po visą kiemą!

— Oho, — pasakė ūkininkas. — Aš pagausiu tą Sartį, ir jis man vėl dirvas ars!

Išgirdęs tai, Sartis pasileido bėgti į kalnus.

Taip ir dabar atsitinka: kai tik Sarčio šeimininkas nemato, jis pridaro daug bėdos. O kai šeimininkas eina jo parsivesti, Sartis bėga į kalnus.

**mūsų
kūryba**

PROVIDENCE R. I. MOKYKLA

Mūsų visa šeima mašina važiavom į didelį miestą. Tada pavaikščiojom ir matėm požeminį traukinį. Mes ėjom jo pažiūrėti, ir tada juo važiavom. Buvo labai smagu. Važiavom iš Brooklyną į New Yorką ir vėl atgal.

Juozas Kairys, 7 m.

Čia mano kaimynai gyvena. Mano draugas išėjo į lauką ir žaidėm visokių žaidimus. Vienas nuo kito kavojomės. Mums buvo labai smagu.

Rimas Saulėnas, 9 m.

Aš ėjau į kiną ir mačiau klauną. Tas klaunas buvo juokingas ir žaidė su sviediniu. Petras Grybas, 7 m.

Aš ir mano dvi draugės dažėm lapus — tikrus lapus su tikrais dažais! Ir mes turėjom labai daug lapų. Mums buvo labai smagu. Dana Kairyte, 6 m.

Aš su savo broliais Raimu ir Vytu tokioj vietoj čia Providence mieste, kuri vadinasi "Jamestown". Mes ten matėm visokius šautuvus ir kitus daiktus, kuriuos per karą vartoja. Mes įlipom į vandenį ir paskui lipom aukšty, kur matėm laivus vandenyje. Aš vos neįkritau! Linas Gervelis, 8 m.

"EGLUTĖS" ŠVENTĖ ČIKAGOJE

VAIKŲ LITERATŪROS PROGRAMA

Spalių 12-tą dieną buvo graži programa Čikagoje. Ten vaidino, šoko ir skaitė pasakas dideli ir maži dideliems ir mažiems. Ant scenos pasirodė Puputis, Danutė Petkūnaitė deklamavo eilėraščius, o Dobilas Matulionis paršiuoko Kriuksiuko balsą pridėjo.

Danutė Petkūnaitė

Spėk kas aš!?

Dobilas Matulionis

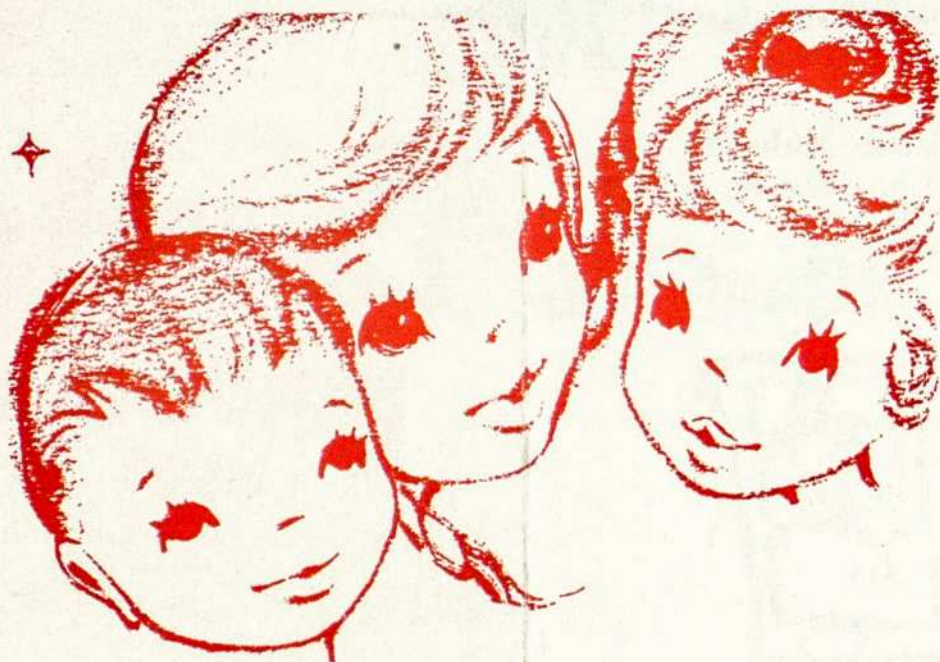
1969 m. "EGLUTĖS" TURINYS

	nr.	psl.			
Eilėraščiai					
Baronas, A. —			Velykos Lietuvoje	4	4
Bateliai	10	8	Vėlinės Lietuvoje	9	11
Jotvingytė, R. —			Ivaškaitė, R. —		
Baltijos gelmėse	2	5	Neklaužada arklys	10	26
Lenktynės	9	16	Ivaškienė, G. —		
"	10	25	Laimutės lėlytė	6	22
Mažo kiškio didžios bėdos	4	8	Jankutė, N. —		
Nuo kalniuko	1	3	Karilė svečiuose	7	16
Pavasarijant	5	16	Leonaitienė, K. —		
Rudenėlis	9	3	Ramunėlės kelionė	9	4
Strutis buvo geras tėvas	3	16	Traukinukas kliku-kleku	4	24
Vieną vasarą	8	10	Linutė —		
Linutė —			Laiškas žirafai	10	12
Marija	5	22	Pupučio laiškas	7	27
Minelga, J. —			Puputis kai ką sužino	3	3
Į mokyklą	7	13	Puputis kalbasi su mėnuliu	9	22
Kelionė į erdves	7	14	Puputis padeda	5	23
Mamai	5	3	Puputis treniruojasi	1	12
Nemunėlis, Vytė —			Pušėlė —		
Pavasaris	4	3	Kūčios	10	
Kiškis grybautojas	7	3	Sibiro taigose	2	20
Vasarėlės sniegas	7	5	Saudargienė, A. —		
Žvaigždė ir žibutė	7	4	Išdidus aras	1	16
Puputis —			Stačiokaitė, L. —		
Vieną rytą	8	3	Paklydęs erdvėlaivis	1	18
Samanė —			" "	2	18
Kareivėlis	2	3	" "	3	22
Spyruoklis, A. —			" "	4	12
Laboratorijoje	6	16	" "	5	14
Prieš ir po	10	11	" "	6	6
Dainos			Šilėnaitė, R. —		
Pašto kiškiai:	7	28	Didelė klaida	6	10
žodž. B. Pūkelevičiūtės,			Kudliaus Juozapo išgelb.	9	18
muz. F. Strolis			Kudliaus uozapo išmintis	8	4
Šėrėm žirgus Gardine:	7	29	Vienas ypatingesnis nuot.	5	7
žodž. B. Pūkelevičiūtės,			Tomarienė, S. —		
muz. F. Strolis			Abrakadabra	1	4
			"	2	23
Pasakos ir pasakojimai			Tošė, E. —		
Akinaitė, A. —			Dovana	6	3
Ką Eglutė sugalvojo	10	20	Ugnės uodega	4	18
A. P. ir Bev. — Lazdų karalius	9	14	Valiuškienė, K. —		
Baronas, A. — Ar tikrai pasaka?	7	6	Gajutė slaugo mamą	5	4
Gudėlienė, L. —			Pasakos paveiksluose		
Stovyklautojai	6	18	Lipčius, L. — Viskas puiku	8	17

Vaidinimai			Tautosaka		
Eucharista, S. M. — Gilšė	3	7	Mislės	1	30
Jankutė, N. — Pakeleiviai	9	25	Mislės	9	27
Visockienė, Z. — Kalėdos miške	8	18	Užburtos pilies valdovas	1	22
Straipsniai ir straipsneliai			Ar žinai?		
Ivaškienė, G. —			Vasaris — 18, gegužė — 20, spalio — 16,		
Minkštas kamuoliukas	3	24	gruodis — 14.		
Ar turi paukščiuką?	4	22	Aš lankau lietuvišką darželį	3	20
Ar turi šuniuką?	1	14	Montrealio jaunimo orkestras	4	14
Lietuvos miestai	2	10	Vaikų literatūros programa	10	29

“EGLUTĖ” — gera Kalėdoms dovana!

Padovanok kam nors.

GALVOSŪKIO IR MĖSLIŲ ATSAKYMAI

Pasakose aš skrendu, Kalėdų Seniui padedu. Stirniukas aš vardu.
Mažas bernelis į dangų kelias — erdvių kapsulė.

Bumbulo galvosūkio atsakymai: A 1. angelas, 2. sakalas, 3. Simonas, 4. saulėta, 5. lis, 6. eis, 7. ana, 8. oda, 9. sūrus, 10. sūnus. B 1. apsisukęs.

ALP 1785

L.arch.

Audra Muliolytė, 9 m.
Chesterland, Ohio

Rimas Muliolis, 7 m.
Chesterland, Ohio

PAVEIKSLŲ
paroda

Simonas Namikas, 5 m.
Toronto, Canada

91.189.303